

Валери Иванов

Усмивката

„Аз като филм те преживях...“

Ал. Геров

Усмивката, в която те обиквам,
която ме отнася надалече,
е сякаш трудното, с което свиквам,
с което бавно свиквам вече...

И срещите – внезапни като време,
което сме жадували след болка,
са сякаш мое сладко стреме...
Върти се филмовата ролка.

Артисти ли сме и безбожници ли, що ли?
Заложници на нечия съдба?
Съдбата не обича да се моли.
Съдбата – просто е – съдба.

И ако сгреша, че те обичам,
и ако сгреша, че си до мен...
От миналото си – не се отричам,
от твоята усмивка покорен.

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11101>]